

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de juny del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIERE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per Sentència de data 1 d'abril de 2014 recaiguda en els autes 7001663/2013 es va declarar la dissolució per causa de divorci del matrimoni format pel Sr. G.D. i la Sra. S.D., homologant el Conveni regulador atorgat per les parts en data 27 de febrer de 2014.

II.- Mitjançant escrit de data 11 de desembre de 2016, la Sra. S.D. va formular demanda d'execució de la decisió anteriorment esmentada, procedint a reclamar judicialment al Sr. G.D. la suma total de 797,50 € en concepte de matricula i quotes d'acadèmia i despeses d'ortodòncia pretesament adeutades per ell, més taxes judicials.

III.- Per Aute d'execució de Sentència de data 11 de maig de 2016, es va requerir al Sr. G.D. de pagament de la referida suma segons el detall allà precisat.

IV.- Per escrit presentat en data 10 de juny de 2016 – complementat per altre de 27 de juny de 2016-, el Sr. G.D. va formular incident d'execució respecte de la anteriorment referida resolució, oposant-s'hi i instant la compensació del deute eventualment existent amb altra quantitat pretesament adeudada per la Sra. S.D. Per Providència de data 21 de juny de 2016, es va acordar incoar el corresponent incident d'execució, donant-se trasllat a la Sra. S.D. del referit escrit i fixant data per celebrar el tràmit de contesta incidental i per un altre Providència de data 4 de juliol de 2016 es va acordar desglossar les peticions plantejades als escrits de data 10 i 27 de juny d'aquell any, limitant el present incident d'execució a la reclamació de la suma anteriorment esmentada per part de la Sra. S.D.

V.- Prèvia nul·litat de les actuacions dictada en data 27 de setembre de 2016, en l'Audiència del 21 d'octubre de 2016, la Sra. S.D. va contestar l'incident plantejat pel Sr. G.D., tot interessant que *“... es vulgui en els seus mèrits, desestimar l'incident d'execució promogut de contrari, en els termes exposats en el cos del present escrit, condemnant al Sr. G.D. al pagament de les costes del present procediment, amb inclusió expressa dels honoraris d'advocat, de procurador i de perit devengats per aquesta part.”*

VI.- L'Aute dictat per l'Hble. Batlle en data 7 de desembre del 2017 va decidir:

“Primer.- Desestimant íntegrament l'incident d'execució interposat pel Sr. G.D., confirmar l'Aute d'execució de Sentència dictat en data 11 de maig de 2016 tot condemnant al Sr. G.D. al pagament de la suma total reclamada de 767,50 €.

Segon.- Condemnar al Sr. G.D. al pagament de la totalitat de les costes judicials causades a resultes del present incident d'execució, inclosos

els honoraris d'advocat i procuradora que s'acreditaran en període d'execució de resolució.

Tercer.- Recordar que el professional del dret investit de funció pública que té autoritat per a procedir a l'execució forçosa dels termes de la present Resolució és el saig (art. 2 i 3 de la Llei 43/2014 del 18 de desembre, del Saig)."

VII.- Contra l'esmentada resolució formula recurs d'apel·lació el Sr. G.D. i, en virtut dels arguments que exposa en les seves conclusions, sol·licita que es revoqui la decisió de condemnar-lo al pagament de la suma de 767,50 euros, sense que sigui tampoc procedent la condemna al pagament de les costes de l'incident i no fent especial pronunciament pel que fa a les generades en aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia Amat Llari

FONAMENTS DE DRET

I.- Com a primer motiu del seu recurs, el Sr. G.D. argumenta que les despeses de matrícula de les seves filles i les quotes de l'acadèmia de reforç a la què aquestes assisteixen formen part de les despeses ordinàries de les quals ell ja es fa càrrec en la proporció establerta en la Sentència de separació dels esposos, de tal manera que procedeix revocar la decisió de l'Aute d'instància de condemnar-lo, en aquest concepte, al pagament de la suma de 767,50 euros, tenint en compte, a més a més, que en el conveni de separació signat per les parts no es feia cap menció especial en relació a les mateixes.

II.- Per tal de donar resposta als arguments del recurrent cal posar de relleu que consta a les actuacions la Sentència dictada per l'Hble. Batlle en data 1 d'abril del 2014, que declarava la dissolució del matrimoni format pels Srs. G.D. i S.D. per causa de divorci i en la què s'homologava el conveni

signat per les parts, sense fer especial pronunciament pel que fa a les costes del procediment. Consta igualment a les actuacions que en el citat conveni, signat en data 27 de febrer del 2014, s'acordava atribuir la guarda i custòdia de les dues filles comunes dels litigants, J. i S., a la seva mare, establint que el Sr. G.D. pagaria una pensió en concepte d'aliments de les seves filles de 300 euros mensuals per cada una d'elles fins que assolissin la majoria d'edat i fossin econòmicament independents, mentre que les despeses extraordinàries de les menors haurien de ser consensuades pels dos progenitors, amb excepció d'aquelles que fossin urgents i necessàries per la salut de les nenes, sense fer cap altre precisió.

En aquestes circumstàncies, cal concordar amb el recurrent en què, d'acord amb la jurisprudència d'aquesta Sala que ell mateix cita, dins de la pensió d'aliments que el progenitor no custodi està obligat a satisfer en benefici dels fills, es consideren incloses les seves despeses d'educació i formació a fi d'assegurar el seu correcte desenvolupament personal, de tal manera que aquestes no es poden considerar extraordinàries, en quan no són imprevisibles, sinó consubstancials a la vida dels fills. D'altra banda, és igualment correcte entendre que en el conveni signat pels esposos i homologat per la Sentència que declarava la dissolució per causa de divorci del matrimoni contret per les parts, no es feia cap menció que portés a considerar que les despeses de formació de les filles comunes s'havien de considerar com extraordinàries.

No obstant, les parts són lliures de pactar de forma expressa o tàcita si les despeses de formació dels fills comuns s'han d'incloure dins d'aquelles que cobreix la pensió d'aliments, o si han de ser satisfetes per tots dos progenitors per meitat com si fossin extraordinàries, encara que no ho són, de tal manera que, en aquest cas, el progenitor no custodi s'ha de fer càrrec de la meitat d'elles més enllà de la pensió d'aliments que s'obliga a pagar.

En el cas present, malgrat no existeix en el conveni signat per les parts cap referència a quin dels dos progenitors s'ha de fer càrrec del

pagament d'aquestes despeses de formació de les filles comunes, cal tenir en compte, per un cantó, que la pensió de 300 euros que el Sr. G.D. està obligat a pagar en concepte de pensió d'aliments en favor de les seves filles s'ha de situar en la banda baixa de les que habitualment apliquen els Tribunals andorrans, que oscil·len entre tres-cents i quatre-cents euros mensuals per cada fill i a càrrec de cada progenitor. D'altra banda, consta a les actuacions el testimoni de la Sra. C.L., assistenta social que va prestar el seu ajut a la Sra. S.D., que manifesta en la seva declaració davant de l'Hble. Batlle (foli 79 en relació al 78) que la citada senyora va sol·licitar i obtenir una ajuda pel reforç escolar exclusivament d'una de les seves filles, ja que les despeses de l'altre filla per aquest concepte les cobria el seu progenitor, de tal manera que, en conjunt, tots dos es feien càrrec per meitat de les mateixes. Finalment, de les converses mantingudes per les parts a través de whatsapp es dedueix que el Sr. G.D. coneixia que les seves filles anaven a classes de reforç escolar i que estava disposat a col·laborar en el pagament de les despeses que aquestes generaven (foli 27 a 29) i que efectivament les pagava al marge de la pensió d'aliments de les filles de la qual també es feia càrrec, com es dedueix dels extractes de compte bancari aportats com a document número 2 a la demanda d'execució de Sentència de divorci formulada per la representació processal de la Sra. S.D., de tal manera que cal entendre que existia un acord tàcit entre els litigants en aquest sentit.

III.- Com a segon motiu del seu recurs, el Sr. G.D. argumenta que és procedent revocar l'Aute d'instància pel que fa a la condemna que se li imposa de satisfer les taxes judicials de l'execució i les de l'incident d'execució, ja que, tractant-se d'un assumpte familiar no hi ha lloc al seu pagament, però aquest motiu tampoc es pot estimar.

En efecte, la jurisprudència dels tribunals andorrans és constant en considerar que en els litigis en els què es dirimeixen qüestions personals entre els esposos no es fa habitualment exprés pronunciament pel que fa a les costes generades pel procediment, però, pel contrari, quan es tracta de litigis de contingut exclusivament econòmic les costes se li imposen a la part

que ha vist denegades les seves pretensions, com és el cas, i aquesta decisió és encara més evident quan es resol un supòsit de possible incompliment de les obligacions econòmiques imposades per Sentència a un dels progenitors, ja que llavors no es contemplen, ni tant sols marginalment, qüestions de caràcter personal.

IV.- En desestimar-se el recurs, procedeix imposar les costes generades pel procediment a la part recurrent, de conformitat amb allò que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat pel Sr. G.D. contra l'Aute dictat per l'Hble. Batlle en data 7 de desembre del 2017, que CONFIRMEM íntegrament, imposant les costes d'aquesta alçada a la part recurrent.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-